

ISRAEL-EVENT ROMANIA – DECEMBRIE 2024

Mâna întinsă a lui Dumnezeu și marea eroare

Pe lângă legământul etern, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu poporul său ales, Israel, odată cu nașterea lui Isus, Dumnezeu și-a întins mâna către întreaga omenire.

La început, cei care au acceptat oferta lui Dumnezeu, au trecut prin ani dificili de prigonire, deoarece mesajul evanghelic nu se potrivea cu mediul istoric.

Când împăratul Constantin cel Mare a introdus creștinismul ca religie "legitimă", au luat sfârșit aproximativ 300 de ani de persecuție a creștinilor.

Dar cei persecutați au devenit persecutori ei înșiși și s-au întors împotriva propriei lor origine: poporul Mântuitorului lor, poporul legământului original, lumina ochilor lui Dumnezeu!

Încă din anul 325, la primul Conciliu Vatican din Niceea, conducătorii bisericii s-au distanțat intenționat de iudaism.

Vechiul Testament, cu toate că este o parte a Bibliei, a fost considerat învechit și nevalid - în ciuda faptului că Isus însuși a spus: "Să nu credeți, că am venit să anulez Legea sau Profeții; nu am venit să anulez, ci să împlinesc... Căci nu vor trece cerul și pământul, din Lege nu va trece nici o iotă, nici o parte a vreunei litere. (Matei 5:17-19)

Mai rău: "Teologia de înlocuire" afirma că evreii și-au pierdut rolul în planurile lui Dumnezeu, iar creștinii ar fi noul Israel.

În plus, evreii au fost acuzați pentru moartea lui Isus și erau considerați pedepsiți și condamnați de Dumnezeu.

S-a ignorat că Pavel, afirmă în mod clar:

- *ca Dumnezeu nu a respins poporul pe care l-a ales de la început (Romani 11:1)*
- *ca Dumnezeu nu își retrage darurile harului, și o chemare odată făcută (Romani 11:29) și*
- *că în cele din urmă tot Israelul va fi salvat. (Romani 11:26).*

El chiar explică faptul că această perioadă intermediară este gândită ca o oportunitate pentru toate celelalte națiuni (Romani 11:25).

Cu toate acestea, părinții bisericii, înainte și după acest prim conciliu, au învățat că Dumnezeu a anulat legământul etern cu evreii.

O consecință a acestui fapt a fost că, Isus, apostolii, prorocii - toți au fost rupti din contextul lor iudaic. Ca urmare, mulți nu sunt conștienți nici astăzi de moștenirea lor spirituală iudaică și nu cunosc viziunea biblică despre Israel.

Prin această îndepărtare, Biserica, care își mărturisea credința în Dumnezeu evreilor, a devenit, în mod paradoxal și tragic, actorul principal în istoria suferințelor a evreilor.

Influența acestor învățături, care sunt în circulație de peste 1700 de ani, este înfricoșător de profundă. Practic, ura și persecuția evreilor a fost deja legitimată de atunci. Aceasta este originea ideologică a Inchiziției, a pogromurilor, a cruciadelor și a Holocaustului.

Nimeni altul decât Adolf Hitler, a declarat: „eu acționez astăzi în spiritul Creatorului Atotputernic: Împotrivindu-mă evreului, lupt pentru lucrarea Domnului". Cu aceasta a crezut că poate să justifice anihilarea a 6 milioane de evrei.

De abia în 1962, în cadrul Conciliului Vatican II, a fost rectificată și „anulată” vinovăția presupusă a evreilor pentru răstignirea lui Hristos. Papa Benedict al XVI-lea a declarat: "Un creștin nu poate fi antisemit, avem aceleași rădăcini". iar Papa Francisc I, a afirmat: "Fiecare creștin are un evreu în el, nu poți fi un creștin adevărat fără să-ți recunoști rădăcinile evreiești" și "legământul dintre Dumnezeu și evrei continuă să fie valabil".

Derek Prince, un învățător al Bibliei din vremea noastră (și voi știți că am lucrat mai mulți ani pentru Derek Prince Ministries), a rezumat: "Suntem profund îndatorați poporului evreu. Fără ei, biserica nu ar avea nici patriarhi, nici profeți, nici apostoli, nici Biblie și nici Mântuitor. Dacă ne-ar lipsi toate acestea, ce altceva ar mai exista care să ne poată aduce mântuirea? Toate națiunile pământului datorează evreilor cea mai valoroasă parte a moștenirii lor spirituale".

Tot el a descris odată Israelul ca fiind "mâna pe ceasul lumii" a lui Dumnezeu - dar mulți creștini nu știu și nu recunosc ceea ce face Dumnezeu în Israel.

De aceea vrem să vă conducem astăzi într-o călătorie în timp și să vă arătăm prin istoria impresionantă a Israelului, cum afirmațiile din Biblie devin realitate și care sunt promisiunile lui Dumnezeu pentru poporul Său.

ISRAEL – ÎMPLINIREA UNEI SPERANȚE

Timp de 2000 de ani, ideea ca evreii să se întoarcă în țara promisă și să-și întemeieze propriul stat independent, a fost doar un vis. Dar în cel mai improbabil moment, sămânța acestei speranțe a răsărit.

Situatia initiala

August, anul 70 d.Hr. Distrugerea celui de-al doilea templu și a Ierusalimului. Evreii sunt expulzați din țara lor natală.

Urmează 2000 de ani de dominație străină, exil și pogromuri. - Dar și 2000 de ani de speranță.

În 1897, Theodor Herzl îndrăznește să dea un cadru acestei speranțe. El înființează la Basel "Organizația Mondială Sionistă" cu scopul: imigrarea evreilor în provincia Palestina otomană de atunci, și crearea unui stat al lor.

Sămânța acestei idei începe să aducă roade. Până în 1927, au urmat mai multe valuri de imigrație "Aliyot" către Israel.

În 1917, ministrul britanic de externe, Lord Balfour, le-a promis evreilor "asistență în stabilirea unui acasă național pentru poporul evreu" pe teritoriul ce era atunci Palestina. Așa-numita "Declarație Balfour" a fost inclusă în tratatul de pace al aliaților cu Turcia în 1920 și în mandatul Ligii Națiunilor pentru Palestina.

După război, Franța și Marea Britanie împart teritoriul între ele. 78% din teritoriu este dat arabilor și se înființează Emiratul Transiordaniei. Evreilor li se permite să se stabilească doar la vest de râul Iordan.

Cu toate acestea, imigrația evreiască crește. Evreii cumpără de la arabi terenuri necultivate, pentru care plătesc prețuri mari, și cultivă terenurile pustiite și neglijate.

Holocaustul & Refugiul interzis

Când Hitler a ajuns la putere în Germania, iar țările învecinate au fost ocupate de naziști în anii care au urmat, milioane de evreii au fost nevoiți să evadeze. Până în 1939, însă, doar 250 000 de evrei din întreaga Europă au reușit să se refugieze în Palestina.

Fiindcă din 1922, au avut loc atacuri arabe repetate și intensificate asupra așezărilor evreiești în Palestina. Ca urmare, în anul 1936 Marea Britanie și-a încălcat promisiunea și a limitat imigrația evreiască la maximum 20.000 de evrei pe an.

Persecutați de naziști, pe de o parte, inacceptați și excluși din lume, pe de altă parte, doar câțiva evrei au reușit să scape de Holocaust. Între 1939 și 1945, șase milioane au fost exterminați.

Vor putea oare oasele acestea să învieze?

După Holocaust, supraviețuitorii își dau seama că nu sunt bineveniți în majoritatea țărilor. Dar Marea Britanie nu ameliorează regulile de intrare în Palestina.

Dimpotrivă: i-a internat pe supraviețuitorii Holocaustului din nou în lagăre - și i-a returnat pe unii dintre ei chiar în Germania. Acest tratament provoacă indignare la nivel mondial.

Planul de împărțire

Începând din aprilie 1947, ONU se ocupă de problema, cum sa se continue cu mandatul britanic si decretează partajarea Palestinei în două state, unul evreiesc și unul arab.

Planul propus implică greutăți pentru Israel:

- Statul evreu (in albastru) primește doar 11% din teritoriul inițial al mandatului. 78% este ocupat de statul arab Iordania, iar alte 11% vor aparține noului, celui de-al doilea stat arab
- Din acești 11%, 2/3 reprezintă deșertul Negev, inutilizabil pe atunci
- Zona evreiască este împărțită în trei părți
- 40% din populația din zona prevazuta este musulmană (în mod contrar niciun evreu nu este prevazut în zonele arabe)
- Ierusalimul - urmează să fie plasat sub supraveghere internațională

Cu toate acestea, evreii își recunosc șansa istorică și sărbătoresc decizia.

Arabii, însă, resping cu vehemență planul - până în ziua de azi.

O decizie dificilă

Dar evreii sunt confrunțați cu mari adversități. Marea Britanie își mută unitățile militare în partea arabă a Palestinei.

SUA declară că nu va acorda niciun ajutor și impune un embargo militar asupra Israelului.

Chiar și generalii Haganah și Palmach (predecesorii armatei israeliene) sunt, de asemenea, împotriva planului lui Ben Gurion, de a proclama statul. Toți luptătorii împreună numără doar câteva mii și doar jumătate dintre ei au arme. Cum vor putea evreii să se apere?

Singuri și amenințați din toate partile, întrebarea este: acum - sau poate niciodată.

Renașterea Israelului

Dar David Ben Gurion învinge presiunea incredibilă și proclamă fondarea unui stat evreu independent la 14 mai 1948. Serbari pe străzile din Tel Aviv. Este ziua care schimbă istoria în Orientul Mijlociu.

"În mijlocul atacurilor criminale la care suntem supuși de luni de zile, apelăm la arabii care trăiesc în Israel să păstreze pacea și să participe la construirea statului pe baza egalității civile depline.

Oferim mâna păcii tuturor statelor noastre vecine și popoarelor lor".

(Extras din discursul legendar al lui Ben Gurion)

S-a născut vreodată o țară într-o singură zi? S-a născut vreodată o națiune dintr-o dată?

Lupta pentru supraviețuire

Dar deja pe 15 mai, unități ale armatelor din Egipt, Siria, Liban, Iordania și Irak atacă Israelul.

În această perioadă, 650 000 de evrei trăiesc în Israel (punctul roșu) și 160 de milioane de arabi în țările vecine (verde). În timp ce forțele armate arabe dispun de tancuri, artilerie, camioane blindate, avioane și nave de război, soldații israelieni sunt echipați doar cu puști, mitraliere și lansatoare de grenade, deoarece anterior nu au avut nici stat, nici armata. Din punct de vedere omenesc, este o situație fără speranță.

Lată, înfrunțați și acoperiți de rușine* vor fi toți cei ce sunt mâniați pe tine; vor fi nimiciți și vor pieri cei ce ți se împotrivesc - pentru că Eu sunt Dumnezeuul tău.

Împotriva tuturor probabilităților, Israelul reușește să se impună. Motivația luptătorilor este unică. Ei știu că alternativa la victorie este nimicirea totală.

Dar prețul este mare: Israelul pierde un procent din întreaga sa populație în acest război (în România de astăzi ar fi 200.000 de suflete). Aproximativ 2000 dintre cei căzuți sunt supraviețuitori ai Holocaustului care veniseră în țara promisă - doar pentru a muri aici. Ierusalimul este cucerit de iordanieni; cartierul evreiesc este jefuit. La fel se întâmplă și în alte locuri. Evreii care trăiesc acolo sunt izgoniți.

Cu toate acestea, până în iulie 1949, Israelul reușește să încheie convenții de armistitii cu adversarii săi arabi.

Dar - din teritoriul alocat de ONU pentru noul stat arabo-palestinian, Iordania cucerește și anexează Cisjordan și Orașul Vechi din Ierusalim, în timp ce Egiptul ocupă Fâșia Gaza. Prin urmare, opțiunea unui stat palestinian independent nu mai este disponibilă.

"Nakba" palestiniană

Astfel, refuzul palestinienilor de a accepta planul de împărțire le-a cauzat mari daune. 15.000 de arabi au murit în acest război.

Mulți s-au lăsat influențați de propagandă arabă a fricii și au ascultat apelurile liderilor arabi de a fugi, crezând că se vor întoarce curând.

După război, toate statele arabe vecine, cu excepția Iordaniei, împiedică integrarea palestinienilor. În schimb, statul israelian îi acceptă pe arabii rămași în Israel ca cetățeni cu drepturi juridice și politice egale.

Astăzi, doar câteva zeci de mii dintre cei 600 000 - 700 000 de refugiați palestinieni, care au fugit acum 75 de ani, mai sunt în viață. Dar, în mod ciudat, toți copiii și nepoții celor care au fost efectiv afectați, "moștenesc", de asemenea, statutul de refugiat. Acest lucru este unic în istoria lumii și înseamnă că numărul acestor așa-numiți "refugiați" continuă să crească constant. În prezent, sunt peste 5 milioane de persoane ...

Dacă arabii ar fi acceptat planul de împărțire ONU în 1947, astăzi ar exista un stat arabo-palestinian independent fara refugiați.

Nakba ebraică

După acest război, are loc expulzarea evreilor din țările arabe, in afara atenției din partea publicului mondial. Aproximativ 850.000 de evrei sunt obligați să-și părăsească țările de origine.

Cei mai mulți dintre ei ajung în Israel complet nevoiași, deoarece proprietățile lor au fost confiscate.

Cei 650 000 de evrei stabiliți inițial în Palestina primesc alți 700 000 într-un interval foarte scurt de timp. O reușită unică de integrare!

La aproximativ un an de la proclamarea statului, Israelul și-a dovedit capacitatea de supraviețuire în fața unei lumi uimite. O minune și o promisiune îndeplinită din Biblie:

Domnul, Cel ce a risipit pe Israel, îl va aduna și-l va păzi

O scurtă perioadă de liniște!

Timpe de aproape 20 de ani, tânărul Israel se bucura de o pace fragilă. Ani de muncă grea, ani de dezvoltare. Clădiri pragmatice sunt construite în mare grabă. Boicotul din partea Ligii Arabe este o povară suplimentară.

Bunurile de consum trebuie să fie raționalizate.

Dar sunt, de asemenea, ani în care se construiesc tot mai multe localități și se cultivă tot mai mult pământ.

Războiul de șase zile

In primăvara anului 1967, Egiptul închide Strâmtoarea Tiran pentru navele israeliene și avansează cu 1.000 de tancuri și aproape 100.000 de soldați spre Israel.

Localitățile din nordul Israelului sunt atacate din partea Siriei de pe Înălțimile Golan. Președintele sirian al-Atassi declară: "Vrem un război care să distrugă baza sionistă". Președintele egiptean Nasser confirmă: "Scopul nostru este nimicirea Israelului".

Israelul decide, să lanseze un atac surpriză al forțelor sale aeriene și distruge flota aeriană egipteană. În est, eliberează Orașul Vechi al Ierusalimului din mâinile Iordaniei. În sfârșit, evreii ajung să aiba din nou acces neîngrădit la Zidul de Vest în centru orașului, care le este sacru.

Cisiordania și Înălțimile Golan sunt, de asemenea, cucerite.

Arabii sunt stupefiați.

În August doar două luni după semnarea armistițiului, are loc la Khartoum o Conferință la nivel înalt a tuturor statelor arabe. Aici se decid cele trei nu: "Nu unui tratat de pace cu Israel, nu negocierilor cu Israel, nu recunoașterii Israelului".

Pentru evreii, victoria neașteptat de rapidă este ca o minune. Și un punct de cotitură în istorie. Ierusalimul devine capitala eternă și nedespărțită. Evreii care au fost expulzați din Iudeea și Samaria se întorc și încep să reconstruiască așezările care au fost distruse anterior. Economia israeliană prosperă.

Free Palestine

Consecința amară a acestui succes este că, de atunci, Israelul este acuzat de ocuparea „ilegală” a teritoriului destinat statului palestinian.

Aceasta în ciuda faptului că a cucerit acest teritoriu de la Egipt și Iordania, care niciunul nu au avut vre-un drept legal asupra lui.

Și în ciuda faptului că în 1967 - ca și înainte - nu a existat nicio reprezentare arabă palestiniană dispusă să împartă pașnic teritoriul cu Israel.

Toate încercările ulterioare de împărțire au eșuat din cauza acestei atitudini. Până în prezent, cererea este: „from the river to the sea”, ceea ce înseamnă în mod clar: înlocuirea statului israelian cu unul palestinian - și nu o soluție cu două state!

Razboiul Jom Kippur

Curând urmeaza urmatorul atac. La 6 octombrie 1973, de Yom Kippur (cea mai sfântă sărbătoare a evreilor), Israelul este luat complet prin surprindere.

Egiptul traversează Canalul Suez și atacă din aer, în timp ce Siria pătrunde cu 1.400 de tancuri în nord. Israelul are dificultăți în a-și mobiliza forțele armate, deoarece în aceasta zi sfântă, radioul și televiziunea sunt închise, iar oamenii petrec ziua în rugăciune.

Pana in cele din urmă, evreii reușesc să alunge din nou inamicul, in sa cu pierderi grele.

Dar succesele inițiale restabilesc onoarea lumii arabe.

Șase ani mai târziu, premierul israelian Begin și președintele egiptean Sadat încheie pace. Este prima recunoaștere oficială a Israelului de către un stat arab.

În octombrie 1994, premierul israelian Rabin și regele Hussein al Iordaniei semnează un tratat de pace. Și într-adevăr: din 1973, niciun stat nu a mai atacat militar Israelul până... în luna aprilie a acestui an, Iranul.

Un alt tip de luptă: terorismul.

Începând cu anii 1990, atacurile teroriste au cauzat sute de victime.

Amenințarea vine și de peste graniță, din partea miliției šiite Hezbollah. Aceasta a dus la cele două războaie din Liban.

Iar Hamas atacă de ani de zile. Vă prezentăm un scurt film. Pentru cei care nu înțeleg foarte bine engleza, voi rezuma cele mai importante puncte în limba română după aceea.

Hamas neagă dreptul Israelului de a exista. În cartea sa, a propagat distrugerea lui totală ca obiectiv central și a chemat musulmanii să ucidă toți evreii. (acest lucru se poate citi chiar pe Wikipedia).

Din 2001, membrii Hamas lansează rachete din Fâșia Gaza către Israel. În 2005, Israelul a decis să se retragă complet din zonă, fără a cere nimic în schimb. Dar nici măcar acest lucru nu a adus pace.

În 2006, Hamas câștigă ultimele alegeri parlamentare libere din Fâșia Gaza.

Atacurile teroriste se înmulțesc: Infiltrarea prin tuneluri, răpiri, atacuri sinucigașe, cele două intifade, incendieri, mii de rachete. Operațiunile militare israeliene din Gaza între anii 2008 și 2021 nu schimbă această situație.

Atât Hamas, cât și Hezbollah sunt susținute și înarmate de Iran, care are rachete cu rază lungă de acțiune, o convenție de cooperare cu Rusia privind armamentul și care lucrează la programul său nuclear.

Triumful vieții

Dar, în ciuda tuturor umbrelor, multe promisiuni biblice au fost îndeplinite în anii de la înființarea statului. **"Ei spun că oasele noastre sunt ofilite și speranța noastră este pierdută. Dar așa vorbește Dumnezeu: Eu vă voi deschide mormintele și vă voi readuce la viață, poporul meu, și vă voi aduce în țara lui Israel."** (Ezechiel 37:3+11-12)

De la distrugere și disperare totală, Israel a fost înviat din morți după aproape 2.000 de ani.

În aproximativ 70 de ani, s-a dezvoltat de la o țară cu o singură șosea asfaltată la un stat cu Aeroportul Internațional Ben Gurion și unele dintre cele mai bune spitale din lume.

Construiește șosele și infrastructuri pe cap de locuitor mai rapid decât orice alt stat de pe planetă, transformând o țară pustie, uscată, neproductivă într-una dintre cele mai puternice economii din lume.

În 1867 (cu 30 de ani înainte de primul Congres sionist), Marc Twain descria Israelul ca fiind *"un pământ pustiu, o întindere tăcută și tristă, fără oameni, copaci sau tufișuri"*. În 1909, pământul era încă alcătuit în principal din dune de nisip, pe care evreii începeau să și le împartă între ei. Dar astăzi este locuit și plin de vitalitate. În desert au răsărit grădini, iar solul, care a fost sterp atâta timp, produce acum o recoltă bogată.

"Ei vor reconstrui și vor locui cetățile pustiite, vor planta vii și le vor bea vinul, vor planta grădini și se vor bucura de roadele lor." (Amos 9:14).

Si populația Israelului a crescut, de asemenea, în mod disproporționat. Israelul are cea mai mare rată a fertilității dintre națiunile industrializate, iar vârsta medie de viață este foarte ridicată, peste 81 de ani. **"Bătrâni și bătrâne vor șede în piețele Ierusalimului, fiecare cu toiagul său în mână, la bătrânețe, iar piețele cetății vor fi pline de băieți și fete care se vor juca acolo."** (Zaharia 8:4-5)

În timp ce populația lumii s-a dublat "doar" în ultimii 50 de ani, numărul cetățenilor evrei a crescut de peste zece ori, de la înființarea statului. **"Voi face oameni numeroși printre voi și voi înmulți tot poporul lui Israel"**. (Ezechiel 36:10)

Acești oameni, israelienii, au realizat foarte multe:

- Ei se situează pe locul al treilea ca număr de patente din lume.
- Cu 56%, Israelul este pe locul doi în topul țărilor OCDE (cele mai dezvoltate economii) cu cea mai mare rată de academicieni
- După SUA, ei au cel mai mare număr de firme noi înfiintate
- De asemenea, sunt pe locul 2 în ceea ce privește rata de cărți noi pe cap,
- și au cel mai mare număr de muzee și orchestre pe cap de locuitori din lume!

Și aceasta nu este tot: 23% din toți laureații Premiului Nobel din lume sunt evrei. Aceasta în ciuda faptului că doar 0,2 % din populația lumii este evreiască. Astăzi, Premiul Nobel este considerat cea mai înaltă distincție în disciplina respectivă.

Cu spiritul lor inovator, ei creează soluții pentru lucruri imposibile. De exemplu, Israelul este singura țară în care deșertul se micșorează. Ei folosesc instalații de desalinizare a apei pentru a transforma apa din Marea Mediterană în apă potabilă. În plus, până la 86% din apele uzate sunt reciclate și reutilizate în agricultură.

Fiecare picătură este gestionată. Irigarea este reglată de către computer prin intermediul furtunurilor. Detectoarele de scurgeri asigură ca pierderile să fie rapid identificate și remediate.

"Oricine călătorește prin țara ta va spune: Această țară a fost un deșert, dar acum a devenit ca Grădina Edenului!" (Ezechiel 36:35)

Și o altă promisiune a fost îndeplinită: **"Bogățiile mării se vor întoarce spre tine..." (Isaia 60:5).** Marile zăcăminte de gaze Leviathan și Tamar au fost descoperite în 2009. Israelul devine independent de importuri și chiar exportă el însuși gaze din 2016.

Toate acestea fac ca Israelul să se numere printre cele mai influente 10 națiuni din lume în 2023 ...

10 Most Powerful Countries in the World			
Overall Ranking	Military Strength Ranking	Economic Strength Ranking	Digital Strength Ranking
United States	1	1	2
China	3	2	17
Russia	2	9	45
Germany	25	4	19
United Kingdom	5	6	16
South Korea	6	13	8
France	9	7	22
Japan	8	3	29
India	4	5	44
Israel	18	26	15

Sources: Military strength: 2023 Military Strength Ranking, Global Fire Index.
Economic Strength: IMF 2023 Data. Digital Strength: IMD World Digital Competitiveness Ranking 2022

Si sa ajunga chiar pe locul 4 (arată) in clasamentul celor mai fericite națiuni. În comparație, Germania se află pe locul 16.

Disputele - semne prevestitoare sumbre

Dar în 2023, Israelul se confruntă, de asemenea, cu cele mai mari dezacorduri interne de la înființarea sa.

Aici liberalii seculari, acolo evreii ultra-ortodocși. Unii care vor să împartă țara cu arabii și alții care încearcă să stabilească noi localități evreiești în Iudeea și Samaria. Coalițiile se destramă din cauza dezbinării.

Inamicii Israelului observă această slăbiciune și o exploatează.

Potopul Al Aksa - Șabatul negru - 7 octombrie 2023

La 7 octombrie 2023 în zori, teroriștii Hamas din Fâșia Gaza străpung granița cu Israelul. O înregistrare video. Ei distrug peste 20 de localități israeliene. Aici, de exemplu, kibbutzul Beerli. Un film. Ei provoacă o baie de sânge teribilă. După care răpesc peste 240 de ostatici.

Iată un scurt video care arată răpirea a 5 tinere femei. Acestea sunt prinse și astăzi în Fâșia Gaza!

Mulți civili din Gaza aplaudă răpirile, strigă "Allahu akbar: Dumnezeu este mare" și se năpustesc asupra celor neajutorați. Un scurtmetraj despre acest lucru (film).

Teroriștii abuzează, torturează șiucid peste 1200 de persoane. Film dintr-un buncăr de protecție.

"Inundația Al Aksa", așa cum a numit Hamas operațiunea, a fost de fapt planificată ca un "potop" care să inunde întreaga țară, să ucidă toți evreii și să elibereze Moscheea Al Aksa din Ierusalim.

Atrocitățile comise de teroriști sunt de nedescris. Chiar și după trei săptămâni, nu au fost identificate toate cadavrele evreilor parțial dezmembrate și arse.

Vizita noastră

În primăvara acestui an am fost și noi în Israel pentru a vedea cu ochii noștri ce s-a întâmplat în octombrie.

Am ajuns în Re'im, unde a avut loc Festivalul Open Air SuperNova. Aproximativ 4 000 de participanți au dansat aici pe 7 octombrie.

Aproape 400 dintre ei au fost măcelăriți, mutilați, arși; în jur de patruzeci au fost răpiți, mulți alții răniți, iar femeile violate cu brutalitate. Iată cum au găsit soldații israelieni locul.

Astăzi, întregul teren arată ca un cimitir imens - cu fotografiile ale celor uciși, flori și steaguri. Este nevoie de mult timp pentru ca creierul să realizeze că toți acești oameni au fost uciși.

Au trecut luni de zile și totuși mormintele parcă sunt încă deschise, de parcă morții încă strigă după ajutor. O rană deschisă, care încă doare insuportabil.

Ajungem și în Piața Ostaticilor din centrul Tel Avivului. Plimbarea de-a lungul bulevardului Rothschild este o cale a durerii. Peste tot sunt fotografiile ale răpiților, afișe, panglici galbene care îi comemorează. În piața în sine, este instalată o masă lungă care așteaptă întoarcerea lor.

Puțin mai departe este un tunel de aproximativ 20 de metri lungime, întunecat, îngust și scund. Se aud salve de armă în difuzoare. Câteva secunde de simulare din Gaza.

Întâlnim o familie din Nahal Oz. Sunt acolo pentru a spune povestea kibbutzului lor și pentru a aminti de ostatici.

Și apoi călătorim în locurile în care teroriștii au creat dezastru. Tocmai în cele 36 de ore dinaintea atacului iranian, în ciuda avertismentelor din partea guvernului israelian, american și german.

Dar familiile afectate vor totuși să se întâlnească cu noi. În Kfar Azza, Ralph ne arată ce a mai rămas din kibbutz.

Localitatea este una dintre cele mai devastate și a avut pierderi de 64 de morți din 800 de locuitori. Aici au fost răpiți 18 ostatici, dintre care unii sunt încă ținuți captivi de Hamas. Amploarea furiei fără sens din acest loc este de necrezut.

Ralf a locuit acolo cu întreaga sa familie timp de zeci de ani. El începe să descrie destinele individuale ale familiilor.

De exemplu, jurnalistul care stătea în fața casei cu fiica sa de 3 ani în brațe și filma sosirea soldaților Hamas cu parapantele. A fost împușcat încă din zbor. Fiica sa, plină de sânge, a fugit în casa alaturată și s-a ascuns în buncăr împreună cu vecina și cei trei copii ai săi. Toți au fost răpiți.

Ca picăturile de ploaie care cad neîncetat, o poveste dureroasă o urmează pe cealaltă.

Doar cateva ore mai tarziu dupa aceasta vizita, Iranul a lansat sute de rachete asupra Israelului.

În ultima noastră seară, avem o întâlnire cu un cuplu al cărei frate Avner și cumnată Maya au fost uciși în masacrul din Nir Oz. Maya a fost și ea dusă în Gaza, iar familia ei a luptat noua luni de zile să primească măcar rămășițele trupului ei înapoi. Smadar și Shlomo au acum grijă de cei patru copii care au rămas orfani.

Scopul nostru a fost să sprijinim familiile afectate, să povestim ceea ce au suferit, să îi ajutăm și să repetăm mesajul lor: "Nu uitați ce s-a întâmplat pe 7 octombrie!"

Gasiti toate relatarile despre acest timp pe site-ul nostru.

Reactiile Internationale

De atunci, din 8. Octombrie Israelul luptă pentru returnarea ostaticilor săi. Au urmat săptămâni de război crâncen și cu nenumărate victime în Fâșia Gaza, în timp ce Hamas a abuzat de facilitățile umanitare și a folosit populația civilă palestiniană drept scut uman pentru sine. Este un fapt tragic, că Hamas preferă să creeze victime palestinienne decât să elibereze ostaticii israelieni răpiți ilegal și că respinge toate propunerile de mediere prezentate și are următoarele cereri.

- eliberarea unui număr multiplu de asasini palestinieni condamnați pe viață pentru fiecare ostatic viu sau mort
- ca Israelul să se retraga complet și să plătească despăgubiri pentru reconstrucția a Fâșiei Gaza
- ca Hamas să se poată reorganiza...

De asemenea Hamas afirma la orice ocazie, că va repeta 7 octombrie cât de des posibil, în conformitate cu cartea sa și cu țelul său central, de a distruge Israelul.

Mai mult decât un an mai târziu, 100 de ostatici israelieni - vii sau acum morți - sunt încă în mâinile Hamas care încă lansează rachete. Nu numai Israelul suferă din cauza terorii Hamas, ci și populația palestiniană. Toate aceste pagube sunt, în cele din urmă, victime ale conducerii Hamas, care nu este dispusă să facă niciun compromis care să respecte existența Israelului.

Totuși! Sprijinul pe care statul evreu îl primește din partea publicului mondial - scade cu fiecare zi ce trece. Țara suferă din cauza pagubelor suferite în război. Este retrogradată de agențiile de rating, iar economia se clatină.

Cele mai crude acuzații sunt lansate. Pentru războiul cu cel mai mic procent de victime civile din istorie, Israelul este acuzat de genocid la Curtea Penală Internațională. Prim-ministrul Netanyahu, ales în mod democratic, care a condus țara spre prosperitate internațională timp de peste un deceniu, este pus pe același rang și condamnat odată cu teroriștii Hamas, căutați în întreaga lume cu recompense pe capul lor.

ONU cere Israelului să se retragă din Fâșia Gaza (permițând astfel teroriștilor să se reconstruiască și să atace din nou), interzice utilizarea armelor în așa-numitele teritorii ocupate (în ciuda atacurilor teroriste) și ignoră în mod deliberat faptul că furtul de milioane de tone de ajutoare de către Hamas este cauza majoră a situației umanitare precare din Fâșia Gaza.

Și războiul se extinde.

Începând din 8. Octombrie 2023, Hezbollah lansează zilnic zeci de rachete din Liban. Populația întreagă din nordul Israelului a trebuit să fie evacuată ca urmare. Dar pentru restul lumii, această situație intolerabilă pare a fi destul de normală. În orice altă țară, acest lucru ar duce cu siguranță la reacții și consecințe internaționale masive!

Abia în septembrie 2024 Israelul a început să se apere masiv. În primul rând prin detonarea a mii de pagere și walkie-talkie, folosite în special de teroriștii Hezbollah, prin care aceștia au fost scoși din acțiune. Ulterior, Hassan Nasrallah, liderul principal organizației teroriste este lichidat.

La sfârșitul lunii septembrie, Israelul înaintează în Liban pentru a pune în aplicare Rezoluția ONU de a crea o zonă între Linia Albastră și râul Litani, fără personal înarmat, materiale și arme.

Statul evreu este forțat să ducă un război pe mai multe fronturi, deoarece Iranul și grupurile paramilitare din Irak și Siria finanțate de Iran, au atacat Israelul la mijlocul lunii aprilie și din nou pe 1 octombrie. La fel și houthii din Yemen.

În octombrie 2024, Israelul a reușit în sfârșit să-l elimine pe Yahya Sinwar. Ismail Haniya fusese omorat deja în iulie.

Dar pierderea liderilor de frunte nu duce nici la Hamas, nici la Hezbollah să cedeze la subiectul eliberării ostajilor israelieni sau la încetarea ostilităților.

De abia în 27. Noiembrie începe un armistitiu între Israel și Liban. Dar războiul încă nu s-a sfârșit...

Și-a retras Dumnezeu binecuvântarea?

Yom haSikkaron

În fiecare an, Israel sărbătorește Yom haSikkaron: ziua în care ei își aduc aminte de soldații și civili uciși în atacuri teroriste. Aceștia și-au pierdut viața, deoarece Israelul - chiar și DUPĂ fondarea statului - încă trebuie să lupte pentru supraviețuirea sa.

Numărul cutremurător de 30.134 de victime este prețul pe care statul evreu îl plătește pentru independența sa - până în prezent!

Cu toate acestea, motto-ul israelienilor este: "Rănilor noastre sunt vechi de secole, dar la fel sunt și reziliența și tăria noastră".

Hanukkah

Își amintesc trecutul pentru a trage din el forțe pentru prezent – mai ales în aceste zile când sărbătorește Hanukkah. În 2024, această serbare are loc de la 25 decembrie până pe 2 ianuarie.

Este povestea triumfului unei minorități evreiești conduse de Judas Macabeu, care în 160 î.Hr. - împotriva tuturor probabilităților - a obținut victoria asupra marelui Imperiu Seleucid, a eliberat Ierusalimul, a rededicat Templul iar Israelul a devenit un stat evreu suveran.

Miracolul de Hanukkah a avut trei dimensiuni:

- în primul rând, victoria improbabilă și omeneste imposibilă a minorității,
- apoi că uleiul din menora a ars timp de 8 zile după dedicarea templului, deși era suficient doar pentru o singură zi. În acest fel, porunca ca acest sfeșnic să ardă mereu a putut fi îndeplinită. A ars exact atâta timp până când a putut fi produs un nou ulei consacrat.
- și, în cele din urmă, sfârșitul întinericului spiritual din țară, când evreeii s-au întors la Dumnezeu lor și acesta le-a dat libertate și independență.

Această poveste a luminii în întineric, a minunilor împotriva tuturor probabilităților, a fost sărbătorită în iudaism de peste 2000 de ani. Timp de 8 zile. Și în fiecare zi se aprinde încă o lumânare. Astăzi este a patra zi a serbarii. În consecință, evreeii aprind astăzi 4 lumânări cu următoarele cuvinte vechi.

„Binecuvântat ești Tu, Doamne Dumnezeu nostru și Rege al lumii. Tu ne-ai sfințit prin poruncile tale și ne-ai instruit să aprindem lumina Hanukkah. Tu ne-ai dat viață, ne-ai susținut și ne-ai permis să ajungem în acest timp. Tu ai făcut minuni pentru strămoșii noștri în acele zile și în acest timp.”

De-a lungul anilor aceste cuvinte au fost o expresie a convingerii, că situația curentă nu era sfârșitul și aceasta speranța a fost atât de puternică încât a rezistat!

Pozitia noastra?

Atât în istorie, cât și în Biblie, întâlnim în mod repetat situații în care Israelul, trebuie să stea singur împotriva restului lumii. "**Căci toate națiunile pământului se vor aduna împotriva Ierusalimului**". (Zaharia 12:3)

(Pauză)

Astăzi am urmărit ultimii 150 de ani și am văzut ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său în această perioadă. Chiar credem că totul a fost în zadar și că acum s-a terminat? Chiar credem că Dumnezeu nu va mai menține legământul Său cu Israelul, deși promisiunea Sa este: "**Voi face cu ei un legământ veșnic, că nu voi înceta să le fac bine**". (Ieremia 32:40)?

În prezent, așa cum s-a întâmplat adesea, Israelul străbate o perioadă întunecată, dificilă. Dar indiferent de perioada la care ne uităm, Dumnezeu a intervenit întotdeauna în cele din urmă și a creat soluții neimaginabile anterior: de ex. Cine ar fi crezut, înainte de a se întâmpla, că evreii își vor fonda propriul stat, după un genocid atât de teribil comis de naștiți?

Pare să fie un principiu divin. Să ne amintim, de asemenea, cât de disperată a fost situația în Vinerea Mare, după răstignirea lui Isus. Dar de fapt a fost preludiul ascuns al răscumpărării noastre a tuturor.

Prin urmare: indiferent de situație, să nu facem judecăți precipitate și să nu uităm că scopul final al lui Dumnezeu este clar: "**El (Dumnezeu) va ridica din nou Ierusalimul și îl va face o laudă pe pământ**" (Isaia 62:7).

Întotdeauna au existat femei și bărbați extraordinari care nu au pierdut din vedere acest țel și au considerat că misiunea lor este să fie o binecuvântare pentru evrei. Ei au fost gata să își riște viața.

Misiunea de a binecuvânta Israelul nu s-a adresat și nu se adresează doar personalităților istorice. Ea este atemporală și ni se adresează nouă, tuturor, mai ales în vremuri ca astăzi, când evreii sunt nevoiți să se apere. Și - are o promisiune: "**Binecuvântat este cel care te binecuvintează**" (Geneza 27:29)

Ne lăsăm influențați de politică și propagandă - sau credem în cuvintele Bibliei?

Isaia profețește: "**Întinericul acoperă pământul și neamurile, dar Domnul se va ridica peste tine (Sion) și slava Lui se va arăta peste tine. Și națiunile vor merge la lumina ta și împărații la strălucirea care răsare peste tine**".

Vedem noi această imagine de viitor a Sionului înaintea ochiului nostru interior?

Ne recunoaștem misiunea de a ne ruga pentru Israel și poporul evreu (Isaia 62:6-7)?

Ne asumăm datoria de a iubi poporul lui Dumnezeu, de a fi alături de el, de a-l mângâia și de a-l încuraja, așa cum spune Isaia?

Suntem pregătiți să fim o binecuvântare pentru Israel?

Dorim să încheiem cu un cântec de Hanukkah care exprimă mulțumirile evreilor.

În videoclipul care însoțește cântecul, întreaga istorie până în zilele noastre este rezumată încă o dată.

De la victoria macabeilor la distrugerea Templului, expulzare, Holocaust și fondarea Israelului și războaiele sale de apărare.

Existența statului Israel este, de asemenea, un miracol care este posibil doar prin intervenția lui Dumnezeu.

Cuvintele sunt:

Îți mulțumim pentru miracole și pentru răscumpărări

pentru actele mărețe și pentru mântuire

pentru minuni și mângâieri pe care le-ai făcut

pentru strămoșii noștri în acele zile și în acest timp